

ikke vil komme til at betyde noget Tab for Statskassen, at den stiller disse Penge til Raadighed.

Jeg skal ikke komme ind paa Enkelthederne i Lovforslaget, men indskrænke mig til at bemærke, at der maaske kan være et Par Smaating, som det kan blive nødvendigt at forhandle om i et Udvalg. Hvad jeg navnlig er tilfreds med i Lovforslaget — foruden selve dette, at det stiller disse Penge til Raadighed —, er den Maade, paa hvilken man tænker sig Garantien for disse Beløb. Der har i mange Aar været optaget paa Finansloven et Beløb af 30 000 Kr. til Udlaan til Hedekomuner til videre Opdyrkning af Heder og Moser, som det hedder. Ganske fraregnet, at Beløbet varsaa saare ringe, skal jeg nævne, at Forholdet var det, at disse Laan skulde søges af Kommunerne, og det var Kommunerne, der helt og fuldt hæftede overfor Statskassen for Laanene. Efter det foreliggende Lovforslag tager Staten den ene Halvdel og Kommunen den anden Halvdel af Risikoen af disse Laan. Dette forekommer mig at være en fornuftig Ordning, som jeg med Glæde giver min Tilslutning.

Til Slutning vil jeg gerne sige, at der arbejdes ihærdigt fra alle Sider, og der har været arbejdet ganske overordentlig ihærdigt ogsaa her paa Rigsdagen i denne Samling for at gøre, hvad man kunde, for at skaffe Folk Adgang til Jord, fordi man anser det for at være af den allerstørste Betydning for vort Samfund, at saa mange som muligt dyrker Jorden. Ogsaa fra dette Synspunkt kan jeg udtale min Glæde over Fremkomsten af dette Lovforslag. Thi det tager i Virkeligheden Sigte paa det samme; men det tager tillige Sigte paa at hjælpe Landmændene til i saa stor Udstrækning som muligt at udnytte deres Jord paa bedst mulig Maade. Dertil kommer, at jo mere der sættes i Gang af den Art, her er Tale om, desto mere vil man ogsaa kunne modvirke den Arbejdsløshed, som vi alle føler saa trykkende. Naar man kan opnaa de Fordele, jeg her har nævnt, ved at stille det foreslaede Beløb til Raadighed i dette Øjemed, saa hilser jeg, og jeg er vispaa, hele Landbruget, Fremkomsten af dette Lovforslag med stor Tilfredshed. Jeg skal paa mit Partis Vegne indtrængende anbefale Lovforslaget i det Haab, at det, skønt der kun er kort Tid tilbage af denne Rigsdagssamling, dog maa lykkes at faa det gennemført i denne Samling. Det vilde være meget uheldigt, hvis det ikke skulde lykkes; thi vi føler allerede gennem de Skrivelser og de Krav, der stilles til Hedeselskabet, hvor-

ledes man rundt omkring, ikke mindst fra det mindre Landbrugs Side, allerede regner med, at nu bliver Forholdet saaledes, at der bliver Pengemidler til Raadighed, og det indretter Folk sig paa. Derfor vil jeg anbefale dette Forslag paa det bedste til det høje Ting i Haab om, at det maa faa en hurtig Gang gennem Rigsdagen.

Bording: Jeg kan paa mit Partis Vegne med stor Tilfredshed give Princippet i dette Lovforslag min Tilslutning. Naar jeg kan gøre det, er det af to Grunde. For det første, fordi jeg er klar over, at den danske Jord for Øjeblikket i høj Grad trænger til de forskellige Grundforbedringer, her er Tale om, og som vil blive medvirkende til at gøre vor Jord mere produktionsdygtig, saa vi kan komme til at avle mere, og det vil ganske vist være til Fordel for det hele Samfund. Og jeg kan tillige gøre det af en anden Grund; ved at give Laan til Grundforbedring af Jorden vil man nemlig være med til at fremskaffe mere Arbejde og til at bøde paa den Arbejdsløshed, der for Øjeblikket er her i Landet — og der er vist faa Foranstaltninger, der kan sættes i Gang til Afhjælpning af Arbejdsløshed, hvor Udgifterne til Arbejdet udgør en større Del af de samlede Udgifter end netop ved Jordens Grundforbedring. Formaalet med dette Forslag er desuden det samme, som vi havde, da vi fra vor Side stillede Forslag om Fordelingen af Overskuddet af Hudeordningen. Vi kan kun være glade over, at den højtærede Landbrugsminister saa kort efter fremsætter Forslag med samme Formaal for Øje.

Naar man erkender den store Betydning, som saadanne Grundforbedringer har, maa man forhavses over, at det Beløb, som stilles til Raadighed, er saa lille, som det er. Hvis man regner med, at den Sum, den enkelte Laansøger faar, kommer op til det højeste Beløb, man har Lov til at yde, nemlig 1 500 Kr. til den enkelte Laansøger — og der er vist ingen, der vil paastaa, at det er for meget efter de nugældende Priser —, saa kan man regne ud, at det ikke en Gang vil blive een Jordbruger i hver Kommune i Landet, der faar Gavn af disse Laan. Enhver vil forstaa, at det ikke vil faa videre stor Betydning for Jordens Grundforbedring lige saa lidt som nogen væsentlig Betydning til Afhjælpning af Arbejdsløsheden. Naar det Beløb, der stilles til Raadighed, ikke er større end 1 Mill. Kr., maa det vel være Hensigten, at det først og fremmest skal anvendes til Hjælp for de smaa Jordbrugere, der har vanskeligt ved at skaffe